

thans, in onzen zondigen toestand, in den gewonen mensch nog aanwezig zijn, maar veel meer met alle mogelijkheden van kennis en wetenschap, gelijk die in al zulke abnormale verschijnselen zich, als nog steeds inklevend in onze menselijke natuur, nu en dan vertoonen.

„Die 't zaad draagt, dat men zaaien zal.“

Die het zaad draagt, dat men zaaien zal, gaat al gaande en weenende, maar voorreker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijne schooven.

Psalm 126: 6.

Teekenend en schillerend is het beeld. Er dreigt hongersnood. Het koren loopt ten einde. Nog slechts een klein voorraad heeft de boer in zijn huis. Steeds schriller wordt aan ieder huishoofd zijn dagelijksche beteugelen. Maar de tijd dringt, het land ligt met zijn opgeploegde voren klaar om het zaadkoren te ontvangen. En nu moet, om dit land te bezaaien, van den kleinen voorraad die nog overblijft, een groote zak vol naar den akker worden uitgedragen om den oogst niet te versperren voor het eind van 't jaar. Dit gaat hem aan zijn hart. Hij zou dien zak graan om wat liefs voor zijn kinderen houden, want ze zijn hongerig. Maar 't kan niet, 't mag niet. Anders is straks alles verloren. En nu gaat hij uit zijn huis naar zijn akker, en draagt 't zaadkoren op zijn rug. Hij draagt het zaad dat hij zaaien zal. Maar hij doet het onder een pijnlijke gewaarwording, een traan komt in zijn oog, en zo gaat hij al weenende, tot hij op den akker komt, en nu stoot hij zelf 't kostbare zaad in de voren, en komt straks met den legeren zak thuis. Schijnbaar verlies, maar neen, toch wezenlijke winst. Als toch straks de ure van den oogst komt, zal hij niet meer den zak zaad, maar nu de goudglede schooven dragen, schoof na schoof, om straks een weelde van graan in zijn schuur op te bergen. En gelijk het nu een dragen van 't zaad met een traan in 't oog was, zoo zal 't dan een dragen van de volle schooven met blijdschap wezen, een binnenhalen met gejuich van wat uit 't zaadkoren gewonnen werd.

Dit nu teekent de Psalmist in deze woorden:

O, Heer, wend onze gevangenis gelijk een watersnoer in het zuiden.

Immers dit is uw belofte:

Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien.

Israel heeft in de ballingschap met tranen gesaaid, laat 't dan nu ook met gejuich wederkeren.

Die het zaad draagt, dat hij zaaien zal, gaat, al gaande en weenende.

Maar laat 't nu ook aan uw Israel vervuld worden:

Voorreker, hij zal met gejuich wederkomen, dragende zijn schooven.

Het beeld doet alsoop op alle opoffering, op alle druk en leed, dat ge gewillig op u neemt, op elke daad van zelfbeproefing en zelfbeheersching uwerzijds, die straks door hooge winste in van God geschenken zegen achtervolgd wordt.

Reeds met het kind begint het. Als het naar school moet, vindt het dit de twee, drie eerste dagen om 't nieuwe wet aardig, en ook omdat er een promotie in ligt. Hij gaat nu school! Maar spoedig staat die helle om. Thuis blijven spelen was veel prettiger. En toch, al gaat 't met weeten, de tijd moet aan 't spel onttrokken, en op school gesleten worden. Dat gaat soms met zuchten en klagen. Maar de uitkomst kroont 't gedragen leed. Als straks de school is afgelopen, blijkt 't juist de school te zijn, die hem den toegang tot het leven ontsloot.

En zo gaat 't heel 't leven door. De stille huismooder voelt sterk haar last, om haar tijd en haar geest te geven aan hogere studie, en zich geestelijk rijk te maken. Dat maakt en stoppen, dat trekken aan het wiegetouw en voor haar lievelingen zorgen, houdt haar van alles af. En toch, die toewijding moet. Ze moet in dit schijnbaar nietige van de kinderkamer zich verliezen. En juist daarvan oogst ze straks de heerlijkste vrucht, als ze in haar opgevoerd kroost den zegen van God op haar zorg en opvoeding mag ontvangen, en op het moeilijke zaaien een zoo heerlijk oogst volgen mag.

Zoo is het met den geleerde, die niets liever zou doen dan al zijn beschikbare tijd aan zijn wetenschappelijke studies wijden, maar hij moet leven ook, en zijn geest komt voor zijn rekening. Daarom moet hij zijn kostbaren tijd versieren in veel onnoozel lezegen. Uren waar hij zelf niets aan heeft, niets bij winst, die voor hem geheel verloren schijnen. Maar 't moet, 't kan niet anders, en als straks de middelen inkomens, waardoor zijn geest kan opbloeden, is het de vreugde van zijn hart, dat dure plichtvervulling hem in staat stelt aldus de zijnen te zien genieten. Tijd aan zijn studie verloren, maar voor hem persoonlijk een zedelijke winst, en een levenswinst voor heel zijn huis.

En zo gaat 't heel 't leven door. Niet zin en lust mogen ons leven beheerschen. Veel meer moeten zin en lust verzaakt, moet 't leed geleden, het kruis gedragen worden. De oogst komt straks, maar eerst moet er gezaaid worden, en dit zaaien kost inspanning, kost zelfverloochening, kost bereidwilligheid om 't kruis te dragen. Schier nooit anders is ons werkelijk zaaien, dan tot dien bange prijs. En zo gaat 't door, lange dagen, al zuchtende en klagende, geduld teverlooren, door tegenstand, door tegenstand, dat een traan ons oog onttrekt. Maar wat gezaaid is, schiet straks uit, het schoot op, het zet zijn vrucht, en zal die vrucht eens dragen. En dan wordt de zucht verwisseld in blijdschap, de traan in gejuich. Het is niet om niet geleden, maar bracht rijke winste. Want voor anderen, winste voor ons zelve. En het eind is, dat onze God, Die 't alzo toebeschikte, wordt geloofd en gedankt.

Zelfs heel 't leven van uw Heiland spreekt in dit tekenend beeld. Ook hij heeft op aarde drie-en-dertig jaren lang gezaaid, maar onder wat ze inspanning en zelfbeheersching, onder wat tegenstand, steeds klimmend leed, tot in Gethsemane hem 't bloed uitzwetste. Hoeveel heerlijkheid zou 't voor uw Heiland geweest zijn, die meer dan dertig jaren niet op aarde, maar in den hemel waar hij was, te hebben doorleefd, onder Gods heilige engelen, in plaats van onder de

zondige kinderen der menschen. Wat verspilling van tijd en kracht en geest was het voor uw Heiland niet, hier op aarde, in de bekrompenheid van ons menschelek leven, deze lange jaren te moeten toebrengen. Hoe spreekt niet uit die gedurige behoefte van uw Heiland om zich al te sonderen, en zijn Vader in het gebed te zoeken, een lijden zijner ziel, een zuchten van zijn diepgevoelig hart.

Maar het mocht niet anders. Er moest gezaaid worden. De akker van Israël was opgeploegd. De voren lagen open. Alles wachtte op het ogenblik, dat 't zaad des Evangelies zou worden uitgestrooid. En Jezus vraagt niet naar levensgenot, hij taalt niet naar wat hem zelf bevredigen zou, hij geeft zich, geeft zich geheel en al, hij lijdt en draagt, tot hij eindelijk Golgotha beklint. Maar na dit zaaien in zuchten en geweend, komt ook voor hem de heerlijkste oogst, die door hem wordt binnengebracht. Daarom, zoo betuigt de apostel, heeft God hem ook uitermate verhoogd, en toen wachten de jubelende engelen hem op en ging hij in zijn glorie.

Ja, zoozeer was dit zaaien in geweend, om straks in gejuich te maaien, voor Jezus de levensregel hem door zijn Vader gesteld, en door hem zelfwillig aanvaard, dat hij dien regel ook als levenswet voor de zijnen stelt. „Wie achter mij wil komen, die neme dagelijks zijn kruis op en volge mij“, straks gevolgd door het zieleinnig gebed: „Vader, dat zij die Gij mij gegeven hebt, zijn mogen, waar ik ben, en in mijn heerlijkheid deelen“!

Zaaien met smarte, om straks in de weelde van 't hart te oogsten, het werd de Grondwet van het Koninkrijk der hemelen.

Die Grondwet nu brengt met zich, dat te beklaagen is, niet wie hier op aarde te worstelen, te strijden en te lijden heeft, maar veel meer het gelukskind, het sonderdagskind, dat van geen lijden of geen tegenspoed weet.

Wie zich geeft en lijdt, die zaait, wie in weelde en voorspoed zijn leven laat gedijen, haalt, als straks de groote dag des ooms komt, geen schoof van zijn akker thuis. Er is niets op zijn akker geraaid, niets ontklemd, het is allemaal braak blijven liggen, en na een leven zonder teleurstelling, is één groote en bittere teleurstelling voor hem 't eind van zijn leven hier op aarde.

Wie zoo leeft, zaait niet. Hij leeft voor zich zelf om te leven; maar hij geeft zich niet, er gaat geen kracht van hem uit.

Leed ge daaromtegen dieper, inniger, niet voor uweelen, maar voor uw broeder, voor uw naaste, dan komt de moeite van zelf, dan neemt de spanning van het leven toe, dan worden steeds groter de offers van u gevraagd. Dan wenkt 't kruis eerst van verre, komt dan u nader en nader, tot het eindelijk vlak voor u ligt, en ge 't zelf oet op te nemen, en uw Heiland achterna te dragen.

Wie thuis blijft en al zijn zaadkoren zelf opsteert, zaait niet, heeft, omdat hij niet zaaid, geen oogst te wachten, en zal nimmer zijn schooven met gejuich in de eeuwige schuren binnendragen.

Maar dan ook, hoe meer ge ten offer brengt, hoe minder ge uw geestkracht voor uweel gebruikt, hoe rijker uw zaaiel zelf zal, des te heerlijker zal eens de oogst zijn, waarover ge u als vrucht van uw strijden en lijden zult mogen verblijden.

Altoos Jezus achterna.

Hij deed niet anders dan zaaien, en zijns is daardoor de hoogste heerlijkheid geworden. En dan zal 't ook met u wel zijn: Toen ge het zaad draagt, dat ge zaaien zoudt, deelt ge dit al gaande en weenende; maar eens komt dan ook voor u de ure van blijdschap, als ge met gejuich uw volle schooven in de eeuwige tabernakelen geniet en zult.

Bericht.

De artikelen-reeks: PROREGELOOPT met dit jaar ten einde. Op veler verlangen zal ook deze reeks in boekformaat verschijnen.

De gezamenlijke artikelen zullen drie boekdeelen vormen, elk van ongeveer 500 blz., die in den handel zullen worden gebracht tegen den prijs van /15.

Voordeabonnen op DE HERAUT ochter staat de gelegenheid open, om er op in te tekenen VOOR DEN HALVEN PRIJS van /7.50, mits bij vooruitbetaling. De betaling zal kunnen geschieden in zes termijnen, telkens /1.25. Elke abonnent heeft het recht niet alleen voor zichzelf, maar ook voor ten hoogste TWEE medelezers, onder opgave van hunne namen, een ex. te bestellen, en verbindt zich dan voor het gehele werk. Voor zooveel exemplaren als waarop een abonnent op deze wijze heeft ingetekend, zendt hij vóór het einde van elk der zes kwartalen evenzooveel malen /1.25 aan de Administratie van DE HERAUT, Warmoesstraat 96, Amsterdam.

De eerste betaling geschiedt aan het eind van het 3e kwartaal 1910 (30 September), de tweede betaling aan het eind van het 4e kwartaal 1910 (31 December) enz.

Telkens na afloop van twee kwartalen verschijnt een deel van dit premiewerk, dat franco aan de intekenaren, die dan voor dat deel per ex. 2 maal /1.25 hebben gestort, wordt toegezonden. Alleen aan intekenaren in Ned-Indië of in het Buitenland wordt per deel /0.50 voor de francatuur in rekening gebracht. Wenscht een intekenaar meerdere kwartalen tegelijk te voldoen, dan bestaat daartegen geen bezwaar. Ook is de Administratie van DE HERAUT bereid tegen het einde van telkens 2 kwartalen over het voor die kwartalen verschuldigde bedrag (maar dan verhoogd met 6 cents voor dispositiekosten) te beschikken, mits men zijn verlangen daartoe bij de intekeningsformulier

geve. Stempelbanden zullen bij het compleet worden van het werk worden verkrijgbaar gesteld tegen billijken prijs. Gebonden exemplaren kunnen aan de abonnees op DE HERAUT niet worden geleverd.

Het eerste deel zal franco aan de intekenaren worden toegezonden in Januari 1911, het tweede deel in Juli 1911, en het derde deel in Januari 1912.

De intekenings staat, uitsluitend ten behoeve der abonnees op DE HERAUT, voor één tot drie exemplaren, open van nu af tot 15 Juni 1910, ten einde het aantal te drukken exemplaren te kunnen bepalen. Na sluiting der intekenings zal het werk niet dan in den boekhandel (uitgave J. H. Kok te Kampen) tegen den vollen prijs van /15 verkrijgbaar zijn. Spoedige intekenings is gewenscht niet alleen voor goede administratie, doch ook opdat zich niet herhaalt, wat voorheen meermalen voorkwam, dat nl. abonnees hun aanvragen voor een onzer premiewerken te laat inzonden en daardoor moesten teleurgesteld worden.

De Administratie van DE HERAUT. Amsterdam, Mei 1910.

Amsterdam, 3 Juni 1910.

Prof. Rutgers verzoekt ons het volgende schrijven te plaatsen, aan welk verzoek we gaarne voldoen:

In den laatste tijd werd mij herhaaldelijk gevraagd, of er van de circulair in zake de verbetering der predikants-tractementen, die volgens opdracht van de laatste Generale Synode voor eenige maanden aan alle onzer Gereformeerde kerken is toegezonden, nog exemplaren te verkrijgen waren, om daarmee tot bevordering van dit dringende belang te kunnen werken. Mag ik daarom de redactie van de HERAUT verzoeken, in haar blad te willen mededeelen, dat er nog exemplaren genoeg zijn om, tegen den bepaalden prijs van 10 cts. per exemplaar, aan een aantal aanvragen te kunnen voldoen. Wie dan aan mijn adres (te Amsterdam, Keldergracht 192) een postwissel zendt, met bijvoeging van het woord „circulaire“, ontvangt dan spoedig zooveel exemplaren als waarop het gezonden bedrag hem recht geeft.

F. L. RUTGERS.

Het verblijdt ons uit dit schrijven te merken, dat de vraag naar verbetering der predikants-tractementen aan de orde blijft en men daarbij winst wil doen met het ernstig en principieel advies, dat de deputaten door de Generale Synode benoemd, aan de Kerken hebben toegezonden.

Metterdaad heeft dit advies reeds op vele plaatsen goede vruchten afgeworpen, en menige Kerkeraad besluit naar aanleiding van dit advies tot verhooging van het tractement van zijn predikanten over te gaan. Maar, gelijk wel vanzelf spreekt, is daartoe ook de medewerking der gemeentelieden noodig, want de Kerkeraad kan wel tot verhooging besluiten, maar de gelden daarvoor moeten door de gemeentelieden worden bijgebracht. En daarom is het zoo wenschelijk, dat de Kerkeraden dit advies dan ook in de gemeente verspreiden, opdat ieder gemeentelid wete, wat in deze zijn roeping en plicht is. Mogen de Kerkeraden daarom van de gelegenheid, die hier hun geboden wordt, gebruik maken; er zijn nog exemplaren genoeg van het advies der Synodale deputaten verkrijgbaar, en wanneer de voorraad op is, kan een herdruk volgen. En is er hier of daar wellicht een Kerkeraad, die uit vrees voor tekorten, de verhoging van het tractement niet aandurfde, laat dan een broeder dit advies verspreiden en laten de gemeentelieden, door vrijwillig en eigener beweging hun contributie te verhoogen, aan den Kerkeraad toonen, dat deze vrees ongegrond is.

Want verbetering onzer predikants-tractementen moet er komen, of onze Kerken zelve zouden er de dupe van worden. Het geldt hier niet alleen een levensbelang onzer Dienaren des Woords, die reeds al te lang in stilte gezocht en geklaagd hebben, maar evenzeer van onze Kerken zelve. Wordt niet met krachtige hand ingegrepen om aan den bestaanden noodstand een einde te maken, dan zullen de Kerken zelve hiervan de droeve gevolgen ondervinden.

Voorreest zal het getal dergenen, die zich voor de Bediening des Woords voorbereiden, steeds kleiner worden. Reeds thans is er achteruitgang, en staat het getal der vacante kerken in geen verhouding tot dat der candidaten, die zich aanbieden. Was er eenige jaren geleden nog vrees voor een te veel aan candidaten, thans klaagt men reeds over een tekort. En dat is zeker voor de Kerken in geen enkel opzicht wenschelijk. Niet alleen toch, dat de vacaturen daardoor zeer lang duren, maar de Kerken worden ook beperkt in hare keuze en moeten zich behelpen met jonge mannen soms van zeer geringe gaven. De schuld van dit steeds afnemend getal studenten in de Theologie nu ligt ongetwijfeld mede in de sobere levensinstelling, die de Kerken aan onze predikanten aanbieden. Men kan hier wel hoog geestelijk over redeneeren en zeggen, dat waar een inwendige roeping van Godswegen voor het predikambt gevonden wordt, zulk een geroepene alles, zelfs gebrek en armoede, voor den dienst des Heeren moet verdragen, en hierin schuilt zeer zeker ook een element van waarheid, maar men vergeet aan de andere zijde niet, dat de keuze voor de toekomstige betrekking in den regel geschiedt op jeugdigen leeftijd, wanneer zulke zedelijke motieven nog minder zwaar wegen, en de ouders op deze beslissing nog grooten invloed uitoefenen. Felt is dan ook, dat nu, dank zij den

omkeer op politiek gebied, de kansen steeds groter worden, dat een jong man van Christelijke beginselen op ander gebied een veel beter gesalarieerde betrekking vinden kan, de moed en lust om het predikambt te kiezen, al geringer wordt.

En hierbij komt in de tweede plaats, dat, wanneer de Kerken zelve geen afdoende maatregelen nemen om het lot der predikanten te verbeteren, de strooming steeds sterker zal worden om of bij den Staat hulp te gaan zoeken of tot een algemeene Kas, gelijk die in Schotland bestaat, de toevlucht te nemen. Nog is de dam sterk genoeg, die deze strooming tegenhoudt, en zo lang onze voormannen, die de Gereformeerde beginselen voor ons kerkelijk leven hebben blootgelegd en het volle vertrouwen onzer Kerken geniet, de leiding in handen hebben, behoeft men wel niet te vrezen voor principieele afwijking. Maar de historie der Kerk heeft steeds geleerd, dat wanneer de voorttrekkers wegvallen, straks een tweede en derde geslacht opstaat, dat, minder principieel belijdt, liever door opportunistisch politiek zich leiden laat. Reeds thans doet dit verschijnsel zich voor ook in ons kerkelijk leven; er wordt geklaagd, en niet ten onrechte, dat een jonger geslacht minder principieel is, minder voelt voor de beginselen, minder vaststaat in de handhaving der belijdenis. Daardoor ontstaat het gevaar, dat ook de tieneer zin zal te loor gaan voor de toepassing dier beginselen op het praktische leven, en ten slotte onze Kerken geleid zullen worden op een weg, die voor haar geestelijk welzijn niet anders dan schadelijk zou kunnen wezen. Aanvaarding van de Staatssubsidie of de invoering van een Algemeene Kas zou de Kerken afhankelijk maken of van een macht buiten de Kerk, den Staat, of van een instituut in de Kerk, de Algemeene Kas, dat door Christus niet verordend is en de zelfstandigheid der plaatselijke Kerken in zeer ernstige mate zou bedreigen. Natuurlijk zouden de gevolgen hiervan niet aanstands openbaar worden. De Christelijke Gereformeerde Kerk heeft jarenlang geleefd onder het vitiueuse reglement van 1869, zonder dat praktische de gevaren van dit reglement zich hebben doen voelen. Maar wanneer er conflict kwam, hetzij met de Overheid, hetzij in den boezem der Kerken zelve, zou blijken, hoe onze Kerken, door deze „zilveren koorde“ te aanvaarden, zich een strop om den hals gehaald hebben. De geschiedenis van 1834 en 1886 is in dat opzicht wel de meest afdoende leerschool geweest. Willen de Kerken zich tegen dit gevaar verzekeren, laten ze dan ook zorgen, dat de tractementen onzer predikanten op behoorlijk peil gebracht worden. De geest is wel gewillig, maar het vleesch is zwak. En wie voortdurend met zijn gezin in kommervele omstandigheden moet leven, loopt zoo licht gevaar te bezwijken voor de verleiding, wanneer hem, zij het dan ook langs een principieel minder goeden weg, verbetering van tractement wordt voorgespiegeld.

Het agendum van de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerk in Amerika, die 15 Juni te Muskegon in Michigan zal vergaderen, werd ons door de vriendelijke zorg van Ds. Beets toegezonden en toont, dat deze Synode een zeer belangrijke worden zal. Verschillende principieele vraagstukken worden hier aan de orde gesteld, die ook met ons eigen kerkelijk leven in nauw verband staan. De hoofdschool, die op het agendum dan ook de eerste plaats inneemt, is wel de opleidings-quaestie. Practisch heeft deze quaestie weinig te beteekenen, want de groep onzer Christelijke Gereformeerde broeders is te klein om een Gereformeerde Universiteit op te richten en de opleiding vindt plaats aan het seminarie, dat van de Kerk uitgaat en geheel onder haar controle staat. Ook is er wel sprake van het college, wij zouden zeggen het gymnasium, dat aan dit seminarie verbonden is, aan een Vereeniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag over te doen, maar niemand denkt er aan de Kerk het recht te betwisten, voor de theologische opleiding er een eigen weeskool op na te houden. Toch willen enkele broeders, die hiernaede nog niet tevreden zijn, dat de Synode zal uitspreken als beginsel, dat de opleiding voor den Dienst des Woords altijd van de Kerken de Kerk alleen moet uitgaan. We hopen, dat de Synode zich niet op dit gevaarlijke terrein zal laten verlokken, waardoor alleen verdeeldheid in eigen boezem zou kunnen ontstaan. Niet minder belangrijk is zeker de herziening der Kerkenorde. De Commissie, daarvoor benoemd, ontwierp een Kerkenorde van 200 artikelen, waarvan de korte inhoud wordt opgegeven. Naar het ons voorkomt, wordt hier wel wat veel geregeld en dreigt onze zusterkerk, wordt dit rapport aangenomen, een geduchten reglementen-bundel te krijgen. Ook zijn er artikelen, die voor een Gereformeerde Kerkenorde wel wat zonderling klinken; zoo wordt bij de tucht gehandeld in een afzonderlijk artikel over „roeyering van lidmaten en doopleden“, waarmede feitelijk een geheel nieuwe soort tuchttoefening zou worden ingevoerd, die noch in de Schrift noch in de historie onzer Gereformeerde Kerken eenigen grond vindt.

Het verblijdt ons daarom te meer, dat onze Gereformeerde Kerken ditmaal een afgevaardigde naar de Synode hebben gezonden, nl. Prof. Dr. L. Bouman, die zich reeds naar Amerika heeft begeven, om de Synode bij te wonen. De studien over het Kerkrecht, die van zijn hand in de Basuin verschenen, geven grond om te vertrouwen, dat hij onzer broeders in Amerika desgevraagd van goeden raad zal kunnen dienen. Moge door deze afvaardiging ook de band, die ons aan onze zusterkerk in Amerika bindt, nog nauwer worden aangehaald.

De heer W. A. Joubert, van de Paarl, theologisch student te Amsterdam (aan de V. U.) is per kabelgram aangezocht aan het Victoria College te Stellenbosch de opengevallen plaats van Prof. Vrijhoef te willen innemen. De heer Joubert is een oprechte Afrikaner, vol liefde voor zijn taal en nationaliteit. Van hem kan verwacht worden, dat hij te Stellenbosch een even grooten invloed ten goede van het Hollandsch zal oefenen als zijn voorganger, want er mag worden aangenomen dat de heer Joubert de eervolle uitnodiging ter wille van zijn land en volk niet zal afslaan. Aan de ijverige bemoeienissen van den heer Joubert danken wij 't voor een zeer groot deel, dat er thans 35 Afrikaners te Amsterdam studeeren. Deze vriend der Hollanders is een oprecht bewonderaar der studie van onze Nederlandsche hoogeschoolen. Hij heeft thans bijna 10 jaren in ons land doorgebracht.

De heer Joubert is niet alleen een oprecht Afrikaner en een warm vriend der Hollanders, maar hij is ook een beslist Calvinist, die uit volle overtuiging naar Holland is gekomen, om daar aan de Vrije Universiteit zijne theologische studien voort te zetten. Zijn voornemen is dan ook, zelfs wanneer hij deze benoeming aanneemt, eerst zijn proefschrift te voltooien en den doctoralen graad in de theologie aan de Vrije Universiteit te verwerven.

Voor de Vrije Universiteit is het zeker een eere, dat een harer leerlingen op zoo jeugdigen leeftijd tot dit gewichtig ambt in zijn vaderland geroepen wordt. Reeds daarom verblijdt ons deze benoeming. Maar niet minder, omdat we hopen mogen, dat, neemt de heer Joubert deze benoeming aan, dit feit van niet geringe betekenis zal zijn voor den band, die Nederland en Zuid-Afrika verbindt. De heer Joubert toch heeft als student al zijn invloed gebruikt, om de jonge Afrikaners, die naar Europa kwamen om te studeeren, te bewegen niet naar de Engelse of Amerikaanse, maar naar de Hollandsche Hoogeschoolen te gaan. Niet het minst aan zijn ijver en invloed is het te danken, dat het aantal Afrikaansche studenten, dat in ons land studeert, in den laatste tijd zoo belangrijk is toegenomen. Hij heeft daartoe geen tijd, moeite of kosten ontzien. Die warme voorliefde voor Holland en de Hollandsche studie, die thans reeds zoo uitnemende vruchten afwierp, zal hij zeker ook in de toekomst niet verloochenen, wanneer hij te Stellenbosch de Nederlandsche taal onderwijzen zal. Van harte hopen we dan ook, dat hij deze benoeming zal aanvaarden en dat God de Heere hem voor zijn land en volk tot rijken zegen zal stellen.

Treestafel.

J. HUBINGA, Burgemeester der gemeente Axel, Sociale Opstellen. Geillustreerd. Electrisch Drukkerij — J. Bootsma — 's Gravenhage.

Ik heb eens hooren vertellen, dat het Sociale WERKBLAD op de cantine leestafel van een Nederlandsche gemeenschap verboden werd omdat de autoriteiten, alleen afgaande op den titel, van dat „sociale“ niets hebben moesten.

Op grond hiervan acht ik het nog niet zoo heel ondenkbaar, dat een of ander mijner lezers zich ten diepste verontwaardigt wanneer hij den, door mij hierboven afgeschreven, titel van het zooveel verschenen boek des heeren HUBINGA ziet en kan ik mij denken, dat hij dan geërgerd vraagt: „Waar gaan wij toch naar toe, nu zelfs al een Burgemeester „sociale“ opstellen de wereld inzendt?“

Mocht dit geval zich werkelijk voordoen, dan kan in bedoelden lezer geruststellen door hem de verzekering te geven, dat deze opstellen met het „sociale“ zoals hij het bedoelt, niets te maken hebben. Van oprechte propoosities, van tot de heele rommel-moet-maar-om oprijpende woorden valt in deze opstellen geen aanjete ontdekken. Ieder ordelievende man, — wat een Burgemeester, naar ik grif toegeef, dan ook allereerst wezen moet — had te, wat dat betreft ook kunnen schrijven, al betwijfel ik ook, of hij

Burgemeester Burgemeester

Dan, ik Leestafel niet zoo of name gewa eens een a inner, afko van een i in Engelan dat zij voo prediker al derbare w Toch zu „sociaal“ ev als eens bi wellicht en niet bepa eenigsmis BURGEMEESTER En ik heetje vrees Vooral al

Doch vo hier de von wondering, spoedig wij De zaak opstellen zij gemeester v meester van Wie dat uit het: A auteur aan waarin hij dien ik best lijke Arbeid eenmaal de lichte had uit het Vere Dit deed tegenwoordig vrie uren d had behande De cursiv Met deze te wenschen helder.

Voor den onderwerpen De heer hetzij soo. voorrecht he spreken, 'n talent op een gewoekerd, maar vooral zijn Opstelle scherp oog niet heeft v groote helde niet alleen segd en gesc in haar teg denken, dat ringen van behandelde, voorlichten.

Uit dese, de weinige schap hem l stellen, heb l Nieuwe d beter leeren

Hij zelf t rubrieken en VERKENNING Hier vindt over het gild land; de b neutrale org monium“ en Katholieke a 20. Het e WERKBLADEE word in de roeping en t het Socialism en zijn „mee 30. DE TA LIEDEEN VERKE

Waarom o stellen een p van sociale drijf; coopers In dit doel kregen kennis onse werklied doen notitie Het ware aantekeninge in de laden meester ongel Ook de a deze Opstelle Onder hen vonden de m zegt: „schoud den strijd aan vaardigheden Hier en da geschreven b b.v. op p. 10 nog zooveel i uitdrukking: niet bepaald wenscht.

De NEDERLAN In ons vo vang van de Bijbelgenootsc is, dat men waar men w zitter van het van de jongi daarbij berom van Dr. Sing citeerden. Het valt i men van pos andere reden betreurt, dat leest en ken ten volle en zijne woorden „Onze best deelen gemoe voor den Bij en beteekenis hij niet meer